

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA VÉU DE CASTELAR.

LNTREMITJ de tantes passions desencadenadas, odis y rencors; en lo més ardent de una lluyta, en la qual los combatents se disputan la possessió del presupuesto, tant aviat ensenyantse las dents, y combinantse per menjar plegats, com per mossegarse seuse misericordia; quan ja 'l país apartava la vista de aquest can de miserias, la véu de Castelar ha ressonat poderosa, enérgica, patriótica, demostrant que en lo gran partit republicá, brilla potent l' amor á la patria, com brilla 'l sol per damunt de la boira baixa y rastreira, que en certs dias de tardor embolcalla la terra.

Quina diferencia tant gran, entre 'ls monárquichs egarrapantse la tallada, y l' eminent republica, fixant la mirada serena en los grans ideals de la llibertat y de la democracia y en los interessos sacratissims de la patria!

Vá comensar son discurs, diilluns á la tarde, refermant una vegada més sos ideals republicans. Bó es que quan tothom muda de ideas, com qui muda de camisa, quedi qui proclama la honrosa conseqüencia, en favor de uns ideals cada dia més lògichs y necessaris.

Lògichs y necessari son, y quan altre cosa no, la conducta dels mateixos monárquichs no demostraria. Pero Espanya té temperament democrátich, y, fins sense donarse'n compte, fa molts anys que pugna y 's debat per obtenir la organisació natural a tota democracia.

Per qué sinó reapareixen avuy los problemas constitucionals, segons Castelar vá preveure que reapareixerian, al discutirse la constitució de 1876?

La democracia realisarà 'ls seus fins, porque ja está curada de aquells extravios, de aquellas exageracions que un dia la van perdre, y confia en la virtualitat y eficacia dels medis pacífichs, sobre 'ls medis violents; de la evolucion, sobre la revolució.

En tal concepte censura durament als fusionistas que dificultan lo reynat del dret, y que ni en lo poder van saber cumplir sos compromisos, ni avuy permeten que l' esguerra 'ls satisfassa. La continuació de la política fusio-ista seria un gran perill porque prepararia una nova reacció que no quedaria sense conseqüencias.

Recorda y analiza 'ls successos de Badajoz, y ofereix á l' esguerra una gran benevolencia, si persisteix en sos propòsits de regoneixe la soberania de la nació, restaurant lo sufragi universal.

Dimars á la tarde continuava Castelar lo seu discurs, ocupantse de las qüestions internacionals.

Ab una elevació de miras, que més de quatre vegadas arrancava aplausos de tota la Cámara, sortia de sos llabis la véu de la conciencia nacional, enemiga á tot serbo de perillosas aventuras, que algun dia podrian costarnos sanch á raudals, y un retrocés dolorós en la progressiva marxa de las ideas modernas.

S' ocupa ab molta claretat del viatge del rey á Alemania, y després de declarar que no créu que hi haja may á Espanya cap govern que pugna ser enemich de Fransa, ni en las apariencias, porque Fransa ha sigut en tots temps la iniciadora de las grans obras del progrés, califica de inoportú dit viatge, tant baix lo punt de vista de la política interior, revolta per sublevacions y amenassas, com per l' aspecte que presenta Europa avuy en dia, inclinada á una conflagració general, de la qual Espanya cap profit pot treuren.

Alemania tem no sols las bayonetas, sinó las ideas de la nació rival, davant del peill de que las ideas que aquesta professa, traspassin la frontera y s' ensenyorejin del poble alemany. Y quantas amenassas per la pau d' Europa y per la llibertat d' Espanya no resultan de secundar concient ó inconcientment los plans de la Alemania!

Recordéu que un viatge del rey de Espanya á Alemania vá costar la guerra de las Comunitats, y un viatge del rey de Espanya á Fransa vá costarnos la independencia.

Si no s' hagués suprimit l' article de la constitució que impedia que 'l rey pogués viatjar per l' extranger, sense consentiment de las Corts, no s' hauria realisat lo desateutat é inoportú viatge del monarca á Alemania, y moit menos en una época que coincidía ab la inauguració de una estatua representant victorias obtingudas sobre la rassa italiana, y ab la celebració de festas de familia, á las quals hi assistian parents y vassalls, y en las quals lo rey d' Espanya ocupava un lloch secundari al costat de prínceps subalterns.

«Republica soch—deya Castelar—encare qu' en aquest moment no ho sembli, pero si hagués sigut minist-e del rey, que no ho seré may, no hauria consentit en durlo al antich teatro de nostras esplendorosas glorias, al costat de la bárbara é incipient Servia.»

Estranya que si 'l rey se proposava únicament assistir á una festa militar, l' acompanyés en lloch del general Martin-z Campos, lo marqués de la Vega de Armijo: diu que havia de considerarse un desaire 'l fet de que l' Emperador, durant lo banquet, no l' huiés lo Toisó d' or: que 'l brindis que vá fer dit Emperador resultava deficient, y que 'l govern espanyol estava en lo cas de demanar explicacions al de Alemania, en lloch de acceptar lo títol de coronel de hulanos que dit Emperador otorgava al rey per molestar á Fransa.

Censura que 'l rey passés per Fransa després de un obsequi tant perillós, y consigna que 'ls republicans francesos estavan decidits á rébrel dignament, com ho demostra 'l fet de haverlo anat á esperar á l' estació tots los ministres, menos lo general Thibaudin, ostentant Mr. Grevy lo Toisó d' or. A propòsit de la manifestació feta aquell dia, diu que cap govern pot evitar que hi haja malvats.

Reconeix que 'l rey vá procedir bé assistint al banquet del Eliseo, demostrant aixís que no estava res-

sentit; pero llavors já qué venia demanar explicacions á Fransa?

Convé conservar las més estretas relacions entre la rassa latina, mantenir la pau, provocar lo desarmament general, y apartar á Espanya de tota mena de complicacions.

Per lo que respecta á política interior, excita á la majoria á acceptar la progressió que representa l' actual govern; recorda l' historia del antich partit progressista fundada en la soberania de la nació y 'l sufragi universal, y concita á la majoria fusionista á fixarse en lo doble perill que l' amenassa: per un costat la reacció l' atisha y la revolució per l' altre.

Tal es, fins al punt en que pot extractarse (los discursos del eloqüent orador son inextractables) l' últim que acaba de pronunciar en lo Congrés.

La democracia republicana l' hi déu una nova afirmació de sos ideals; la patria un caudal de avisos y advertencias saludables.

En quant á l' esguerra y la fusió, la fusió y l' esguerra, passada l' impressió primera, tornan á las *andadas*.

Lo fum de la cunya del presupuesto de nou s' extén pel Congrés com una boira baixa, tant, que 'l célebre Moret, aquell mateix dia eridava á la conciliació:

—Unimnos, conciliemnos, sinó lo que are 's guisa s' ho menja en Cánovas.

Política de cunya.

P. K.

L' ÀNCORA DE SALVACIÓ.

Aquest títol acaba de constituhirse en lo lloch més intrincant de la salzareda del Besós una associació de personas distingidas en las letras, en las armas y en la *vistadura*.

A fi de donar una idea dels propòsits é importancia d' aquesta societat, creyém que lo més senzill será ferlos un extracte de la sessió inaugural, celebrada un dia de la darrera semana.

Eran las set del demati. La sala, adornada ab canyas verdas y ramets de farigola, estava atestada de personatjes de diferents procedencias, pero tots conformes ab la mateixa idea. Allí s' hi veyá 'l pare Sardá, en Gandi, en Mañé y Flaquer, en Nocedal, en Llauder, en Ternero, l' compte de Chestre, lo pare Morell, en Tristany, en Mariano de la Co'oma y otras notabilitats. Un piano de maneta amenisava l' acte, ab ayrosas marsurcas y americanas. Lo senyor Mañé y Flaquer va ocupar la presidencia, donant dos ó tres cops de títol en senyal de silenci.

Mañé:—S' obra la sessió, senyors y cabecillas. (*Espectació general*). Sens dupte algú extranyará que jo, un home tant pacífich, hagi concebut l' idea d' organisar una societat com la del *Àncora de Salvació*; pero,

BIBLIOTECA MUNICIPAL

senyors y cabecillas, quan un s' ofega no mira de quina aygua béu, y avuy que la societat corra un perill tant imminent, tots los medis son bons pera mirar si podém salvarla. L' objecte d' aquesta agrupació no es altr que 'l de reunir tots los elements dispersos en diferents partits, á fi de que, anant tots á una, poguém recistir més vigorosament los atachs de la hidra revolucionaria. He dit.

(Aplausos frenéticos: un concurrent tirá un saba-tot al orador).

MAÑÉ:—Se vá á proceder á la elecció de la junta.

(Se suspén la sessió per set ó vuit horas. Los sócios se posan d' acort, y después de recullir las papeletas, l' escrutini dona 'l següent resultat):

Presidencia: Llauder.

Vice-president: Mañé y Flaquer.

Secretari: Lo pare Gago.

Lo president definitiu ocupa 'l seu lloch y continúa la funció.

LLAUDER:—Senyors: estich agrahit; pero haig de ser breu: gracias.

MORELL:—Vull fer una proposició: demano que 's fassi president honorari del *Ancora de Salvació*, al senyor Saballs.

Lo COMPTE DE CHESTE:—Demano la paraula; protesto contra la pretensió del senyor Morell. Si algú mereix ser president honorari, no es lo senyor Saballs....

VARIAS VEUS:—¡Donchs qui?

CHESTE:—¡Jo!

(Riallas y picament de péus: varios concurrents se desmayan).

LLAUDER (tocant lo pito)—Queda terminat aquest incident. Los socios tindrán la bondat de presentar los projectes que vulguin, á fi de que puguin ser estudiats detingudament.

MORELL:—Proposo que la associació compri un fusell per cada individu.

CANDI:—Proposo que 'l *Ruja el inferno* sigui declarat himne nacional.

TRISTANY:—Proposo que *L' ancora de salvació* alsí una partida, pera anar á difundir las sévas doctrinas per la alta montanya.

NOCEDAL:—Proposo que s' envihi un telégrama felicitant á don Carlos.

MAÑÉ:—Proposo que la felicitació 's fassi extensiva á las húngaras....

(Interrompent al orador, estalla una explosió de crits y tiros: lo pito del president á duras penas pot restablir l' ordre).

LLAUDER:—¡Calma, senyors, calma! No ha arribat encara l' hora de fer desgracias: los que tinguin ganas de tirar, que 's posin davant d' un carro. 'Los suplico un xiquet d' ordre y compostura. Segueixin las proposicions.

TERNERO:—Jo propono que l' associació publiqui un periódich que sigui 'l seu eco y gula.

MAÑÉ:—A mi 'm sembla que ab lo *Brusi n' ni* ha prou.

LLAUDER:—O ab lo *Correo catalan*.

SARDA:—Pera evitar rivalitats, lo millor seria ferne un de nou, que 's podria titular *Lo trabucayre*.

(Los senyors Morell, Gago y Cheste demanan la paraula).

LLAUDER:—Senyors, es tart y vol ploure, per lo tant no hi ha més paraulas, y fem lo resúmen. L' espectacle qu' estém donant es altament consolador. Pené-trinse tots de la transcendencia del nostre plan, perfumínse bé com ho faig jo, y serán ben rebuts y ensumats per tot arréu. La patria no vol constitucionalisme, ni parlamentarisme, ni racionalisme; la patria lo que vol es religió, centralisació, moralisació y bastó. Toquéu lo dos porque es molt fosc y 'ls camins están molt mals, y aném á escampar las sanas doctrinas que aquí s' han abocat. Pera organisar bé la corporació, tots los senyors sócios tindrán la bondat de deixar apuntat en la secretaria 'l seu nom, esplicant sota de quina barca viuhén.

S' alsa la sessió: pera la próxima s' avisará á domicili.

(Eran las dotze de la nit).

FANTÁSTICH.

AGNIFICA é imponent manifestació vá celebrarse 'l diumenje en honor dels valents defensors de la legalitat republicana, que sucumbiren, responent ab las armas á la má al acte sediciós del 3 de Janer de 1874.

Alguns mils republicans, en mitj del órdre y la compostura més recomenables van dirigir-se al cementiri, depositant sobre la sepultura dels héroes varias coronas, tribut de admiració, respecte y eterna recordansa. En tots los discursos s' hi traslluhia un mateix sentiment en favor de la inteligencia y la concordia entre tots los grupos republicans.

De moment estém units per venerar lo recort dels que moriren defensant la República.

Un periódich inglés assegura, qu' entre las tres grans potencias del continent existeix l' acort de sostenir á tota costa la monarquia espanyola.

Ay, ay, qué per ventura hi ha algú que l' aménassa?

No ho sabia.

Paraulas de 'n Cánovas:

«Fins los republicans volen la pau y l' órdre.»

Es molt cert: los volém quan maném nosaltres.

Ab aixó quan vinga l' ocasió molt ojo á fer Juntas cantonals com la de Valencia, ó á aixussar carlins contra la república, de sota-má, tal com se feya á l' any 73.

Los Srs. Poirson, Palay y C.^a han tingut l' amabilitat de obsequiar-me ab una botella de un licor anomenat *Delicia oriental* que vé recomenat pels principals metjes de Barcelona.

Creguin qu' es una medicina que 's pot molt ben pendre sense estar malalt.

Lo recomaném á tothom, y molt especialment als empleats de nou. Una copeta después de dinar, facilita la digestió.

Vajan calculant.

Los gastos ordinaris y extraordinaris del Estat monárquich durant l' any de 1883-84, se fixan en pessetas 879.752.794.

Los gastos ordinaris y extraordinaris del estat republicá 1873-74 ván fixarse en 627.843.387.

De manera que avuy gastém 251.909.407 pessetas més qu' en temps de la República.

Y tingos en compte que llavors s' havian de sostenir dos guerras, una contra 'ls carlins y un' altra contra 'ls insurrectes de Cuba.

Per lo tant, aném tirant.

Y que duri tant com puga.

Los periódichs oficiosos alemanys expressan lo desitj de qu' Espanya 's regeixi per un sistema absolut prudent y moderat.

Lo millor que poden fer los periódichs oficiosos alemanys, es cuidarse de casa seva, que prou feyna tenen.

Una frase de 'n Serrano 'l dia que vá arribar á París.

«De primer vint anys d' oposició que transigir ab en Sagasta.»

Armonias esquerranas

Los uns:—Es impossible transigir.

Los a tres:—Transigim á tota costa.

Y ab aquest tira y afliuxa continuo ¿no saben qué s' ha remput?

La paciència de la nació espanyola.

Lo duch de la Torre ha ofert sos respectes á D. Alfonso.

Tal com vá oferirlos á D.ª Isabel II.

Y á D. Amadeo de Saboya.

Y á D.ª República.

Voldria saber á qui 'ls oferirá de aquí á un quant temps, si es qu' encare n' hi quedan.

Dias endarrera van anar á Zaragoza 'ls nou sargentos de Numancia, sentenciats á presiri á conseqüencia de la sublevació de Agost. Tres d' ells ván quedar-se á Zaragoza; y 'ls altres sis restants van continuar á Madrid.

Al despedirse ván abressarse, p'orant amargament.

«Y ab moitissima rahó, diu un periódich, al pensar que per un mateix cami van los uns al ministeri de la Guerra y 'ls altres á presiri.»

Lo bisbe demana quartos.

Una disposició inserta en lo Butlletí oficial eclesiástich recomana á tots los rectors que procurin que 'ls fiels contribueixin al diner de Sant Pere.

Jo dono un duro; pero ab una condició.

Vull un recibo firmat de puny y lletra del mateix Sant Pere.

Llegeixo:

«Se parla de la quiebra de un títol de Castilla, levantse 'l passiu á vint milions de rals.»

Avants se deya: Noblesa obliga.

Are 's dirá: Noblesa quiebra.

Per haver publicat lo retrato de son administrador interi, ha sigut encausat lo director de la *Mosca Roja*. Ja ho venhen. Fins quan gobernan los esquerrans, no s' escapa ni una *mosca*.

No pot negarse: al péu de ca 'n Lopez (no l' editor de la CAMPANA: tracto de otros Lopez) hi ha hagut aquests dias molta gent, ab motiu de al'otjarse allí 'ls prínceps de Baviera.

Pero, vaja: senyors monárquichs dinástichs, sigan franchs. Lo dia 29 de Setembre de 1868, n' hi havia mil veaadas més en la plassa de Sant Jaume, ¿veritat?

Y no s' hi hospedava cap príncep.

Pero si una pila de *principis*. Los principis democrátichs.

Ab l' esquerra 'ns surt un tractat de comers per dia.

Després del de Inglaterra, se ha auto:isat per firmarne ab Dinamarca, Holanda y 'ls Estats Units de América.

Ja ho deya aquest dia en Ruiz Gomez en lo xeflis libre-cambista: «Lo comers ho es tot.»

En efecte: fins hi ha comerciants polítichs que fan lo contrabando de las ideas: comerciants sense conciencia que avuy están ab l' esquerra y que declaran que acabat de fé 'l negoci se 'n aniran ab los conservadors.

Lo comers ho es tot, Sr. Ruiz Gomez.

Los conservadors están escandalisats. En Martinez Campos havia desterrat al Sr. Carretero, y 'l general Lopez Dominguez no sols l' hi ha alsat lo desterro, sinó que l' ha ascendit á brigadier.

Lo qu' es l' entorxat ja no l' hi tréu lo general Martinez Campos.

Recorts de l' estancia dels prínceps de Baviera á Barcelona:

Lo dia de la funció de gala en lo Liceo, los carruatges ván tirar pèl mitj de la Rambla y per poch hi ha desgracias.

Lo dia de la inauguració de l' Exposició, los municipals de caball ván donar una carga, á conseqüencia de la qual van resultar quatre ó cinch descalabrats.

¡La pompa monárquica! ¡Oh, la pompa monárquica!

A Siresa s' ha sublevat un carrabiner al crit de «¡visca la República!»

Uno menos á la ista... d' ells.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Los solters de Vallmoll tenen la costum de pagar la festa religiosa de Sant Esteve. L' última festa vá ser ab música, tant que al acabarse la missa aquesta vá tocar la *Mascota*. Lo rector enfutismat, vinga campanillas; pero la *Mascota* no parava: al últim vá apagar los llums del altar y 'l jovent vá posarse á ballar, mentres lo rectó vomitava mil impropis. ¿Qué 'ls sembla la festa de Vallmoll?

A Valls predicava un jesuita dibent pestes de la llibertat. Tot d' una se sent una veu que crida:—No es veritat. Volen veure un predicador perturbat? Mentres tant dos devots de aquells que ván á l' Iglesia ab lo ganivet á la butxaca buscavan al atrevit, y havent averiguat que havia sortit de l' iglesia, ván sortir á perseguir-lo ganivet en má. Afortunadament no ván trobarlo, que sino haurian practicat aquell manament de la lley de Déu. «Lo quint no matarás».

Es veritat que lo Administrador de corréus de Torredembarra, en lloch de residir en lo poble com deuria, fá més de dos anys que viu á Barcelona? ¿Es cert que á Torredembarra no 'l venhen sino 'l dia de cobrar la nómina, menos las veaadas que la cobra sense móures de la Capital? Esperém una resposta.

Ja 's coneix que l' Alcalde de Arbós es un carlí, que durant la guerra era membre de una certa Junta del ram. Protector decidit de un cassino en detriment del altre, vá destituir punt en blanch á un sereno porque no havia apagat los fanals ab puntualitat, un dia que al cassino aburrit del alcalde feyan ball. Per supuesto que 'l sereno vá atrevirse á observarli que 'l dia que al cassino del alcalde fan ball, los fanals creman tota la nit. L' alcalde no atmet rahons: per aixó es carlí.

Lo dia 2 de Janer lo campanar de Gracia fá ferne una de las sévas: en lloch de tocar las 11 vá tocar las 135. —Un héroe de l' insurrecció de las quintas del any 70 preguntava:—Ola! ¿Qué ja hi tornem á ser?

Tenim queixas contra 'l cobrador de contribucions de Torroella de Montgrí, que plega avants de las quatre de la tarde, per cobrar apremis. Avis al banch d' Espanya.

LOS DOS POLÍTICHS.

En la Presidencia
mitj de panxa enlayre,
no diré dormia,
roncava en Sagasta.
Del seu quiet retiro
vá sortí en Posada
y vá dirli —Mestre,
¿qué fás que no t' alsas?
—¿Qué baig de fer! replica
mirantlo ab catxassa;
medito reformas
per salvar la patria,
y evitar que al últim
pugui torná en Cánovas.
—Ja ho veig que meditas,

l' hi contesta l' altre; pero, noy, me sembla que tens molta mandra, y que don Antoni te pendrà la plassa. Val més que t' retiris sense incomodarte, y m' deixis lo puesto, que a tu t' ve un xich ample.

—Què vols dir? que plegui?

—Sí, sí, amich Sagasta.

—Perqué? Aném á veure.

—Perque no tens trassa. Créume á mí, retirat, la nació ho demana: fa un grapat de mesos qu' esta contemplante y véu que no pensas, ni t' mous, ni treballas, ni tens cap principi, ni tens cap programa, ni sabs cap hont giras, ni sabs cap hont marxas.

—¿Que no finch principis?

Tants com tu, compare.

—Jo vull lo sufragi.

—Jo sabré donártel.

—Jo vull ser demócrata.

—Tindrás democracia.

—Jo vull que governi la esquerra dinástica.

—Aquí ja m' aturo.

¿La esquerra? Naranjas.

—Donchs, au, deixa 'l puesto y vésten á casa.

—Si tant tu t' hi empenyas tindré de donártel; pero t' advertireu que t' seré desde ara enemich acérrim, terrible, imp'acab'e.

—Oh, cá! Com que m' quedo tot lo teu programa, sense contradirte no pots at' carme.

Posaré 'l sufragi...

—¿Sufragi? Per márfegas!

—¿Cóm s' entén? ¿No ho deyas?

—Pues me 'n desdich ara.

—Reformaré 'l còdich...

—Haurás d' espiyártelas.

—Faré lleys modernas.

—Jo las faré caure.

—Es dir que t' retiras de la democracia?

—Jo sempre m' aparto d' aquells que m' desbancan.

—Pues vaig á establirla.

—Pues v. ig á aixafarla.

—Ab mí ningú hi juga.

—A mí ningú m' planta.

—No sè com tens llengua! ..

—¿No sè com tens cara...!

Y en esta disputa llegando el buen Cánovas... los venta una morma y 'ls deixa á las capsas. Los que en un assumpto que vá á pas de carga gastan tants romansos, ja veuen qué 'ls passa.

C. GUMÁ.

Lo conde de París pretendent al trono de Fransa (un trono que se l' han venut als Encants), se troba actualment á Madrid.

—Puput ¿d' hont vens?

—De Roma.

—¿Qué buscas?

—Corona.

—Fés tres salts y búscala bè.

Diu un telégrama que á Xina una banda de malvats vá destruhir la casa del pare Pernet, qui ademés vá ser prés, maltractat y amenassat de mort, exigintseli 7,000 franchs pèl seu rescat.

Algú preguntarà:—Ay, ay; ¿que també hi ha carlins á Xina?

Lo príncep de Baviera, espós de la infanta, ha rebut lo gran de llicenciat en Medicina y Cirujia.

Molt ben fet, sí, molt ben fet. ¿Qui sab en qué pot trobarse! Al mon sempre es hò guardarse una poma per la set.

Una mare parlant de un fill molt dolent que tè, deya:—Aquest xicot fá més mal que un tractat de comers.

Al sortir de París lo conde de París, un centenar de

realistas ván anar á l' estació á cridar ¡Viva la Fransa!

¡Viva 'l Rey!

Un altra partida que apuntar al càrrech de la monarquia francesa.

Lo libre de la monarquia francesa es tot de paper ridícul.

La policia vá pescar cinch ó sis baladrers y vá durlos á la sombra.

Véus aquí á qué ha quedat reduhit l' entusiasme monárquich: dorm sobre un pelut.

En Rius y Tauler lo dia de la arribada dels prínceps de Baviera vá dirigir una alocució als barcelonins.

Ell ho fá sempre aixis: als barcelonins una alocució, als prínceps un discurs, y entre alocució y discurs una respallada de patillas.

¡Pinturerol!

Ecós del xeflis libre-cambista: Lo Sr. Castañeda: «loglaterra en virtut del tractat de comers consumirà nou milions de hectòlitros de vi d' Espanya».

O en altres termes: emborratxaré m' á Inglaterra, y quan porti la mantellina, conquistaré m' á Gibraltar sense que s' en adoni.

Lo Sr. Bona: «Catalunya será prompte una de las provincias més libre-cambistas d' Espanya.»

Seguint per aquest camí tè rahó 'l Sr. Bona.

Més val morir de una bona ganivetada al mitj del cor, que morir á punxadas.

En Figuerola vá parlar de comerciants contrabandistas, y 's vá promoure un gran escándol.

Cantantse las veritats se perden las amistats.

Pero en Figuerola havia de consignar que aquí á Espanya hi ha també un gremi de polítichs contrabandistas de las ideas, de las conviccions y de la consecuencia.

En Gabriel Rodriguez vá brindar per Inglaterra. (Al menos aquest es franch) y per celebrar ab un altre banquete i' enterro complert dels proteccionistas.

¿Enterrarnos en un banquete? No ho entench.

¡Ah! Això es que deuen voler menjarse 'ns.

¡Pobrets! Nosaltres som bastant dusos y á n' ells las dens ja 'ls sorollan.

Deya 'l Brusi: «El príncep de Baviera nació en Madrid el 22 de Octubre de 1859 y es hijo de la infanta de España donya Amelia Filipina Pilar, hija del infante D. Francisco de Paula y del príncep Adalberto de Baviera.»

¡Quina raresa! Una senyora filla de dos homes.

Lo conde de París al venirse 'n á Espanya ha fet lo que diuhen los francesos: *Chateaux en Espagne*.

Que traduhit al catalá vol dir:—Ha vingut á somiar truitas.

Un foraeter véu passar dos monjas y pregunta al que l' acompanya:

—Que son aquestas donas?

—Hermanitas de los pobres.

En aquest moment passa una carretella ab un parell de individuos de aquellas.

—Y aquestas?

—Hermanitas de los ricos.

D. Victor Balaguer ha rebut centenars de telégramas felicitantlo pèl vot del Consell d' Estat contra 'l tractat de comers ab Inglaterra.

Lo govern ab aixó sempre hi espigola.

Quan menos, las pessetonas dels telégramas.

Los libre-cambistas están furiosos contra en Balaguer.

Demanan que se 'l dimiteixi y que 'l govern passi per damunt del dictámen del Consell d' Estat.

Es á dir: lo govern tè un Consell d' Estat per i' us trar'o. pero ab una condició: que 'l Consell d' Estat ha de fer tot lo que al govern l' hi donga la gana.

Per aixó 'l paga.

Respecte á D. Victor, jo no m' limitaria pas á dimirtirlo.

L' entregaria á Inglaterra com á Arabi Bajá.

Y aixis Espanya estaria al mateix nivell d' Egipte.

LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Man-re-sa.
2. SINONIMIA.—Sal.
3. CONVERSA.—Balaguer.
4. ROMBO.—

R
N A S
R A M O N
S O T
N

5. GEROGLIFICH.—Un avisat val per dos. Han endaviat totas las solucions los ciutadans Crosisp, Pep del Sil y Rapatapis; 4. Nicodemus, Pau de l' Orga y Un Xarelló; 3 D. Basilio; 2 N. Piu, Mare-perla y Dalionsas; y 1 no mè Un Xarrach.

XARADA.

Un hu-tres conegut mèu en la tot de Mataró al péu d' una cantonada d' un hu-dos estret y fosch, vá trobar una hu-tres-quarta ab papers de mo't valor, que crech l' havia perduda un hu-dos-terça del Clot.

LLUIS MILLÀ.

ANAGRAMA.

—En Total, deyan eix dia (Total ocupa un puesto alt) are una total rumia que 'ns farà quedá total.

DOS LIBERALS.

MUDANSA.

Deya en Pau Total ab a:—Vaja á tu ja t' ho puch dí. Antes de ahir vaig anar á casa la Tot ab i y ab o tot la vaig trobar.

CIUTADÀ PIRANDÓ.

GEROGLIFICH.

A
BBB QQQ
I
D'N PA
I
en
X
S
:
cal
FA

A. TREBALOS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. Prats y N., J. M. F. de Petits, Ninus, Un Tonto, Pep del Sil y Un Sarahuista.

Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tamoch lo qu'envian los ciutadans Malas Bestias, Miranius, Un Dibuijant, P. Llatrana, Pep del Eparvé, D. M., L. Olivé y Un Simpálich.

Ciutadà J. M. F. de Petits: Insertaré m' la sinonimia.—Crosisp: Idem algun rombo, nivell y logogrifo.—Dos Carlifugos: Idem gero-glifichs. No envihin res que no vinga acompanyat de las solucions.

Simon de Sedruol: Idem no més que un rombo de la senmana passada.—M. S.: Idem dos logogrifos. J. Prats y N.: Idem rombos y sinonimia y logogrifo.—Resquicias: Idem idem.—Nas de punta inglesa: Hi aniran tres gero-glifichs de la senmana passada.—Crosisp: Idem rombo y conversa.—Jonich: La poesia es fluixa; no serveix.—T. Simpálich: Idem rombo y dos gero-glifichs.—Prat Rihet y Doba: Idem tres gero-glifichs.—R. R. y M.: La poesia fluixeta.—R. C. y P.: Donat que avuy los partits democrátics s' aproximan per enten-dres, no es prou oportú publicar lo que 'ns indica. Fassi 'l sacrifici del seu amor propi justament ofés en aras del prestigi del partit.—B. M.: L' anagrama está regularment.—Noy de la Tuyas: Està molt bé y dongui expressions á Mister Johnson.—M. M. C. de Granollers: L' idea del sonet es una mica vella: altres primer que vosté l' han versificada.—Dos Liberals: Publicaré m' logogrifo.—Corresponsal de Breda: Ne parlarem la senmana entrant.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 217 23.

L' ARTILLER DE ALCOLEA.

General, càlisis las botas, ó sinó l' esguerra está perduda.